

Zborové listy

Z obsahu:

Slovo na tento mesiac
O bratstve v Cirkvi bratskej
Kto si myslí, že mu chýba múdrosť,
nech prosí...
Vy a my

Vianočná spomienka
Nebeský husliar
Zo sveta
List zo Suezu
O Betkinej modlitbe

Slovo na tento mesiac

Lebo moje myšlienky nie sú vaše myšlienky a vaše cesty nie sú moje cesty - znie výrok Hospodinov, ale ako nebesá prevyšujú zem, tak moje cesty prevyšujú vaše cesty a moje myšlienky vaše myšlienky.

Iz 55:8

Vstupujeme do nového roku. Uvedomujem si, ako rýchlo uteká čas. Pýtame sa, aký bude tento nový rok? Radi by sme mnoho opravili či zmenili v osobnom a v zborovom živote. Máme k tomu rôzne dôvody. Môžeme mať rôzne plány a predsavzatia, ale najpodstatnejšie nie je to, ako to vidíme ľudsky, ale či nám vôbec bude dané poznať Božiu cestu a Jeho zmysľanie v našej a v mojej situácii. Tu nie som si taký istý, lebo si uvedomujem, že to nie je vec mojich či našich vedomostí a schopností si niečo vydiskutovať a v najlepšej vôli sa zhodnúť, či vyhovieť všetkým potrebám. Je to veľmi dôležité pre súžitie v jednej komunite, ale to neznamená automaticky, že máme poznanie Božej cesty a Božieho zmysľania s nami. Ved' presne popísať čo vlastne zarmucuje Ducha Svätého medzi nami, nie také samozrejmé, lebo do toho vstupujú rôzne vplyvy. Často je to moje a naše ľudské zmysľanie, kde síce ľudsky myslíme dobre, ale nie podľa Ducha Svätého. V našej ľudskej добрote sa orientujeme na potreby človeka a nie na nároky Krista, ktorý volá k nasledovaniu v sebazaprení a nie v sebarealizácii.

Božie Slovo nás upozorňuje, aký priepastný rozdiel je medzi Jeho a našimi cestami a medzi Jeho a naším zmysľaním. Tu musíme stáť s bážňou na modlitbách: Pane, otvor moje oči, aby som videl - aby sme videli. Nech nám predovšetkým ide o poznanie Božích ciest, aby sme mohli z Božej milosti mať v novom roku myseľ Kristovu. Spojme sa v zápase o jednotu Ducha, jednotu, ktorá sa rodí z poslušnosti Jeho nárokov voči nám. Modlím sa, aby sme mohli prežívať, že nad nami je milostivý Pán, ktorému záleží, aby sme Ho nasledovali - ved' nás k tomu volá. To je ta požehnaná cesta k cieľu.

Váš brat kazateľ

O bratstve v Cirkvi bratskej

Drahé sestry a bratia,

akú hodnotu sme ochotní prisúdiť bratstvu v CB? Dedený súkromný majetok – zákonne nedotknuteľný je neraz príčinou rozkolu v rodinách. Dedičstvo minulosti v cirkevných tradíciách pri preferovaní liturgickej formy nad obsahom Evanjelia v cirkvách tobôž. V 13. storočí žil František z Assisi – chudoba – mier, pokoj, pokora bratstvo so všetkým stvorenstvom - úcta ku životu aj zemi, jeho kolíske. Úžas nad krásou katedrály prírody a nachádzanie časného pre univerzálne a večné.

Jeho duchovný odkaz pre súčasnú cirkev i sekulárny svet je dodnes nenaplnenou výzvou

a nemou výčitkou najmä nám kresťanom.

Bez lásky k Tebe, bratovi a celému stvorenstvu nemožno milovať Stvoriteľa.

Cirkev má byť priestorom na napĺňanie služby lásky s dominantným horizontálnym rozmerom bratskej vzájomnosti. Hierarchický vertikálny model cirkevnej inštitúcie nie raz viedol k mocensko-politickým zneužitiam, kompromitoval cirkev v minulosti aj v súčasnosti.

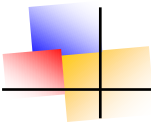
„Ukrižuj!“ znelo od Golgoty ešte mnoho ráz v záujme potlačenia pravdy Evanjelia i vedeckého poznania. Dnes už samozrejme Galileiho „A predsa sa točí!“ v súčasnosti treba nahradiť aktuálnejším „A predsa sa vyvíja!“, lebo stvorenie sa ešte neskončilo a všetko živé cez konflikty a omyly sa vyvíja do plnosti k radosti, či žiaľu Otca trpiteľa, ktorý daroval svetu slobodu voľby.

Nie je také jednoduché nechať rásť kúkol spolu so pšenicom. a spáliť ho až po žatve, keď prinesie nežiaducu úrodu. Učme sa múdrosti dobrého hospodára tak v duchovnom ako aj v občianskom živote. Chráňme to najvzácnejšie v nás, vieru otcov, aby ona cez naše životy bola hybnou silou aj pre naše deti a vnúčatá. Nakoniec spolu s klasikom dopoviem: „A voľ nebyť, ako byť otrokom“ – /hriechu/, a ak už byť, tak v pote tváre (do)tvoriť naše bratské spoločenstvo, aby bolo dielňou na modelovanie charakterov v rodine Božích detí.

Milan Motýľ

Kto si myslí, že mu chýba múdrosť, nech prosí...

Vizitácia otvorila zopár zaujímavých pohľadov na nás samých, možno aj otázok, ako ďalej, lebo nikdy náš duchovný stav, ani rovina vzťahov medzi nami navzájom nebudú také, v ktorých by sme nemohli

a nemali čo zlepšovať. Dotknem sa len jedného momentu – porozumenia.

Ako učiteľ viem, že mi nemusia všetci rozumieť. Mám svoj štýl a keď mám ísť odborne suplovať za kolegyňu, ktorá učí na nižšom stupni osemročného gymnázia, mám problém, lebo treba použiť iný slovník, iný prístup, iné metódy vyučovania, na ktoré som vo vyššom stupni gymnázia nielen zvyknutý, ale iste nimi aj zdeformovaný.

Aj keď nechcem znižovať kázanie Božie slova na vyučovanie v škole, často chceme aj my – poslucháči porozumieť na prvom mieste. Čo však znamená porozumieť na tejto úrovni a v týchto okolnostiach zboru? Ide o uplatnenie našej logiky, zdania, očakávania, našich automatických mentálnych vzorcov? Nevyznám o sebe, že všetkému rozumiem, čo sa káže, že všetkému rozumiem, čo čítam v Božom slove. Čo urobím? Zanevriem na kazateľa? Zanevriem na samotného Boha? Budem mu vyčítať, že mi teraz a tu nedáva porozumieť? Naozaj Ježiš Kristus hľadal na prvom mieste porozumenie v Izraeli? Vyčítal im, že mu nerozumejú? Alebo hľadal niečo iné a vyčítal niečo iné? Všetci vieme, že hľadal vieru. A na jej základe môže vzniknúť a vzniká to správne porozumenie. Nie naším intelektom, ale v poznaní môjho stavu, i toho, čo Boh chce s mojím stavom ďalej robiť.

Keď sa Jakub zaoberá týmto predmetom – nedostatkom múdrosti a teda aj porozumenia, radí: „*Ak si niekto myslí, že nemá dostatok múdrosti, nech si ju prosí od Boha – a dostane ju. Lebo Boh dáva svoju múdrosť prasto a ochotne. Nech však prosí vo viere, bez akéhokoľvek pochybovania!*“ (1,5-6) Nehovorí: obviňujte toho a tých, ktorí vám sprostredkovávajú Božie slovo. Nakoniec by sme museli obviniť samotného Pána Boha, lebo do neho vyšlo všetko slovo, ktoré je predložené našej viere.

Niektorým z nás sa zdá kázané slovo ťažké. Znovu mi prichádza na um apoštol Peter, ktorý upozorňuje na obdobnú ťažkosť v súvislosti s Pavlovými listami: „*O tomto písal vo svojich listoch aj Pavol, v ktorých niektorým veciam ťažko rozumieť. A neučení a neutvrdení ľudia ich práve tak ako ostatné Písma prekrúcajú na vlastnú skazu.*“ (2Pt 3, 16)

Nemienim obhajovať ani seba, lebo sa dostanem na kazateľnicu a kážem, a ani nášho brata kazateľa či iného kážuceho človeka. Iba chcem upozorniť na skutočnosť veľmi vážnu: ak chceme hľadať pri počúvaní Božieho slova niečo dopredu tušené, keď chceme kázané či čítané slovo prefiltrovať cez prizmu svojho rozumu alebo pocitov, skúsenostnej logiky, potom budeme pobúrení ako tí, ktorí s Ježišom chodili, ale keď im zjavil seba ako Chlieb

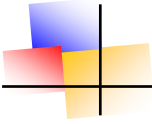
života z neba, ktorý sa stáva pokrmom pre svet, pohoršili sa už nechodili s ním viac. Čo mňa vždy zarážalo v tejto súvislosti, je, že Pán Ježiš týchto ľudí nepovolal späť, neospravedlnil sa im, že im to povedal ako tvrdú a nezrozumiteľnú reč a nezačal im to nejako prístupnejšie vysvetľovať. Ak by to bol urobil, všetko by bolo inak včera i dnes. On však hľadá vieru v jeho slovo. A tá vzniká na základe sebasúdenia, spytovania vlastného svedomia, ako ma vidí Boh, či mám srdce ochotné ho počúvať aj tam, kde nerozumiem. To je prvoradá problém života človeka viery, nasledovania. Máme tohto ducha poslušnosti? Máme ducha odpustenia voči tým, ktorí nekážu vždy tak, aby sme porozumeli? Máme s týmto neporozumením trpezlivosť viery čakať, keď nám Pán v konkrétnych životných situáciách a okolnostiach nášho života dá porozumieť jemu samému? Ja verím i vyznávam, že milujúcim Boha všetko pôsobí na dobré. Alebo platí o nás, že hľadáme takých kazateľov slova, ktorí budú vyhovovať iba našim ušiam? Ide o veľmi vážnu vec, aby sme ju prehliadli a aby sme sa s ňou nevysporiadali pred tvárou nášho Pána.

Miroslav Bielik

Vy a my

Ani sám neviem, akým úvodom by som sa mal priblížiť k čitateľovi pri vnímaní fenoménu separácie – oddeľovania sa človeka od človeka. Odveká skutočnosť. Kde je jej pôvod? Asi už tam v ponebeských oblastiach, keď satan odmietol poslušnosť Stvoriteľovi a snáď vtedy povedal: „Vy a my“. Odttedy sa tu na zemi vyslovilo mnoho a mnohokrát. Spravidla a prirodzene vtedy, keď sú tu celkom odlišné hodnotové spôsoby aj praktický život. To je normálne. Ale ak toto nie je takým kritériom tak čo s tým? Ľudia vyznávajúci a žijúci takmer rovnaký spôsob života musia byť osobitne posadení do samostatných, prísne oddelených sektorov na futbalových štadiónoch, pretože tu je „Vy a my“. Politik nehanebne a arogantne vysloví: „Pozor, sme inej krvnej skupiny“. Koľko zla potom spôsobí tento spúšťač mechanizmus.

Mohli by sme pokračovať, ale myslím, že je to zbytočné, lebo na svete je to tak. Prenesme sa však do priestoru cirkvi – zboru. No tu predsa také spôsoby neplatia, s rozhodnosťou vyslovíme. S bolesťou však musíme konštatovať, že áno. Keď sa s láskavou tvárou vysloví: „To je moja skupinka a to je vaša skupinka“, je to prvopočiatok neskoršieho vyslovenia: „Vy a my“. Potom nebuďme prekvapení, že dostatočne zrozumiteľnou rečou počujeme vysloviť: Vy ste si to tu postavili, vy sa tak modlíte, vy tak spievate, my to vidíme inak, inak sa modliť, inak spievať.

Ako, pýtajme sa? Bolo by veľmi naivné posunúť také postoje a prejavy do oblasti nedostatku komunikácie alebo do generačného predelu. Je to nezmieriteľnosť oddeľovania–separovania v nezmieriteľnom odpore a vzdore „VY a MY“. Treba však povedať, že tu to nie je o tom, kto vyhral voľby, ľavica či pravica, či výhra Manchester Un. alebo Arzenal. Toto tu je duchovná práca. Keď žena Samaritánka povie: „Vy hovoríte, že v Jeruzaleme sa treba modliť a my vieme, že na tomto vrchu“, nuž aká je pravda? Nájdieme si to a zahĺbme sa, kde pravda je. V prenesenom slova zmysle by riaditeľ našej spoločnosti povedal ... „. Musím však poznamenať, že niektorí zamestnanci nespĺnili moje očakávania a moje odporúčania pri vykonávaní auditu v našej spoločnosti, dostatočne sa nepripravili a ani si neotvorili poštu vo svojich počítačoch, ich odpovede neboli zodpovedné“. Lenže v našom prípade už nejde o žiaden audit, ale o prejav hlbokoj nezmieriteľnosti a možno aj o niečo vážnejšie. Vôbec nie je teraz zlá otázka: Ako to bude tam v nebesiach? Bude tam „Vy a my“? Iste o ničom takom v Písme nečítame. Len to, že tam bude vytrhnutá a vzkriesená Cirkev Pána Ježiša Krista pri spoločnej oslave a spoločnom stole, lebo už tam určite nebude „Vy a my“.

Ľ. Straka

Vianočná spomienka

V súvislosti s Vianocami mi utkveli v mysli dve spomienky.

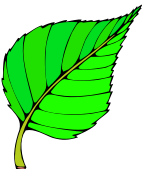
Naša vnučka Bianka (keď bola ešte maličká) pri ozdobovaní stromčeka sa motala medzi škatuľami s fľaškou čaju v ruke. Po otázke, čo by si želala dostať pod stromček, sa najprv zamyslela. Potom sa pozrela na fľašku čaju v ruke a odpovedala: „Neviem – čajík“. Dieťa vedelo, že má všetko, čo potrebuje.

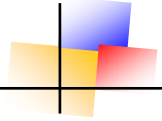
Keď bola trošku väčšia, na tú istú otázku (asi mesiac pred Vianocami) odpovedala: „Lístoček maličký zelený.“ Pýtala som sa po Vianociach dcéry, či nezabudla, ako toto pranie (v zime) vyriešila. „Zabalila som do zápalkovej škatuľky bobkový list a ona sa veľmi potešila.“

Radosť a pokoj v srdci pramenila z poznania, že sa nemusíme báť a starať sa o to, čo bude. Náš Pán nám skutočne dáva to, čo potrebujeme a nie to, čo chceme my.

Vekom zisťujeme, akým zvláštnym spôsobom nás utvára. Každé obdobie v našom živote má určitý zmysel. Radosť aj utrpenie sú presne „dávované“, aby sme sa mohli stať takými, akými nás chce mať On. Aby sme to úplne dokázali pochopiť, musíme dozrieť. Vtedy dokážeme prijímať všetko s prostotou čistej mysle Božieho dieťaťa.

Kamila Motýľová

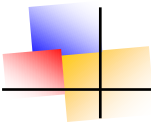

Dr. Lothar Gassmann

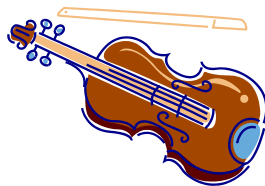
Nebeský husliar

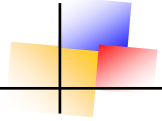
V detskom veku som chodievala na prázdniny k starej mame do Betliara. V lete sa intenzívne pracovalo na políčkach, pri zbere krmiva na zimu pre dobytok, zbierali sa lesné plody v lese, pracovalo sa v hore a keď sa išlo z roboty podvečer z chotára, ženičky aj muži niesli ešte na chrbtoch noše raždia, haluz alebo šišíek na kúrenie, aby nešli len tak podaromnici. Veľmi som sa na ten čas tešila. Asi som aj zavádzala, ale všade ma stará mama brávali so sebou. V plachietke z ľanu, ktorú si uväzovali cez chrbát, mi pribalili okrem trochy jedla a pršiplášťa aj škatuľu od trampiek (lacná plátenogumová obuv) s malou handrovou bábikou a pestrými hábkami, ktorá mala rúčky zo zápaliak a na handrovej hlavičke „tintovou“ ceruzkou namaľovanú tváričku, presne takú, ako mali všetky moje kamarátky z dediny. V hornatej obci sa nedarilo a možno ani neoplatilo súdruhom ani 10 rokov po Víťaznom februári založiť družstvo a tak Okresný výbor KSS starostlivo ukladal vysoké kontingentné dávky- bezplatné odbery z úrody roľníkom, ktorí sa úporne z hornatej zemičky snažili vyžiť. Nehanebne rabovali celoročne mlieko, mäso, vajíčka a obilie či krmivo, ovocie aj zeleninu. Sedliak si nemohol vlastnoručne vykrmené prasiatko zabiť, ale povolenie na zakáľačku dostal, alebo nedostal a dokonca aj kože - krupón, musel povinne odovzdať, aby bolo dosť na čižmy pre armádu. Ťažko bolo žiť, všetko bolo ešte do roku 1954 na prídel a súdruh za to strpel aj trošku tej náboženskej slobody. V tých časoch sa ešte po dedinách zdravilo asi takto: Pán Boh daj dobrý deň! S Pánom Bohom, dovidenia, alebo dobrú noc! S Bohom ostávajúte! Alebo „Tak sa poberajme, poručeno Pánu Bohu, Všetci sa úctivo zdravili, hoci sa vídali dennodenne a ako dieťa som sa čudovala, že začínali každú prácu „s pomocou Božou“. Na poludnie sa z malých švíkov políček schádzali susedia na jedno miesto, obyčajne k vode a do tieňa stromov, dnešnými očami k viac než skromnému obedu. Z obrúskov sa rozbaľoval domáci chlebík s masťou a cibuľou, alebo s tvarohom. Slaninku nosili len chlapi k ťažšej práci, obyčajne do lesa, alebo keď sa najali koníky s pohoničom na niektoré úkony. Občas zavoňala horká čierna káva, cigória varená z praženého obilia. A hoci som nerada jedávala, tešila som sa na tie chvíle a hltavo som počúvala reči dospelých. Pamätám sa, že keď sa išiel chlebík krájať, s obradnou vážnosťou robievali gazdinky nad ním nožom krížik, na znak Božieho daru.

Aj omrvinky sa nevytriasli len tak, ale sa starostlivo pozbierali do obrúska a doma vysypali hydine. S chlebom sa vôbec zaobchádzalo veľmi šetrne a vyhodit' kus chlebička sa pokladalo za hriech. Obec bola nábožensky zmiešaná, ako aj mnohé manželstvá, a tak sa pred jedlom niektorí prežehnávali a niektorí sa vždy krátko pomodlili. Ako deti sme aj my vždy zatíchlí a dnešnými očami viem, že sme pociťovali kúsok z vnútornej vďačnosti a obradnosti, ktorou sa priberali dospelí k jedlu a krátkemu odpočinku v práci. V tých časoch sme ale ako deti hádali jednu hádanku o Pánu Bohu - muzikantovi a síce načo sú mu tie husle. Čo to sme už začuli o nebeských trúbach, nebeskom chóre, alebo že vraj sa Pán Boh hnevá, keď bijú hromy. Ale na čo tie husle? A ako sme na ne prišli? Nuž, keď okolo skloneného suseda pri práci prechádzal iný sused, vždy vážne zavolať: „Pán Boh pomáhaj!“. A oslovený, často na diaľku odpovedal: „Pán Boh uslyš!“ A nám z toho s troškou ozveny vychádzalo: Pán Boh huslíš, teda akoby husliar. O týchto veciach sa však pred dospelými nehovorilo a nám ostala malá záhada. A tak to ostalo na niekoľko rokov. Družstvá po čase nahradili povinné kontingenty, ale od roboty neľahčili. Prišlo menej osobnej zodpovednosti za úrodu a živobytie, ale zmizli z domov kravky a koníky. Všeličo s pribúdajúcim uľahčením driny odišlo tak, ako sa prestal pekávať jedinečný domáci chlebič a čakalo sa na dovoz chleba z okresu do miestneho konzumu. Tam sa popri klincoch, vedrách, křmítach pre hydinu a všakovakého domáceho náradia predávalo aj mydlo s jeleňom, vážil sa cukor a múka, bledé maslo podľa novej čs. normy a marmeláda neurčitej chuti vo veľkých kockách. Meralo sa do špeciálnych kandličiek z domu litrovými okrúhlymi mierkami z veľkých kanví čosi, čo len vzdialene pripomínalo to husté spenené domáce mlieko. Z pultov občas stekala odpudzujúca topiaca sa šťava z veľkých mrazených kusov tmavého mäsa, na ktoré nebolo chladiace zariadenie. Pochútkami detí neboli žiadne žuvačky či čokoládky a nanuky, ale ružový zemiakový cukor, tablička za 25 halierov a šumienky za 20 halierov, ktoré sa lízali so střpnutým jazykom. Banány k nám ešte nedorazili a pomaranč sa na Vianoce delil po mesiačiku pre všetkých. Všetci nosili ťažké hubertusy a zelené montgomeráky, v zime snehovky. (Gumená lýtková obuv, do ktorej sa obúvali papuče). Mizli kroje. Na leto chlapcov ostrihali do hola a nik sa im nesmiat, že behali vo veľkých červených trenýrkach. Na jeseň a v zime deti nosili širokánске tepláky, ktoré s dobou nosenia neuveriteľne narastali do šírky a dĺžky. Vlhkosť sali ako pija-vý papier v zošitoch na odsávanie atramentu a keď v zime mrzlo a deti sa vracali zo sánkovačky, rezali do lýtok, ako keby tam boli triesky. Ľudia to brali prirodzene, veď bolo po vojne a nebolo veľmi počuť vzdychy na nedostatok. Ešte sa občas objavil drotár s krošňou a umne na zápraží

„zaflekoval “ deravý hrniec, alebo bleskovo obdrôtoval puknutú hlinenú nádobu. A odmena? 2-3 Kčs a trocha teplej polievky. Prichádzali predsa len novinky a život na vidieku sa podstatne menil. Niečo priniesol, ale mnohé odniesol, hlavne zabehnutý poriadok. A tak postupne mizli z domácností kalendáre na denné čítanie, ktoré sa nesmeli vydávať a niekedy zase pribudli vzácne pašované Biblie zo západu. Staré spevníky z 1.republiky sa starostlivo balili do novinového papiera, lebo mali vydržať dlhú dobu. A mizli aj tie krásne pozdravy z úst ľudí, ktoré vo väčšine pochádzali z úprimnej pokory dedinského človeka, ktorý si v plnej sile uvedomoval zvrchovanosť Božej moci nad prírodou, ktorej bol súčasťou a z ktorého láskavým dovolením v potu tváre dorábal svoju skromnú poživieň. Priala by som si, aby okrem „driny“ z nákupov v hypermarkete, naše deti niekedy zacítili vôňu okopanej zeme alebo vlastnoručne nazbieraných lesných plodov, či vylúskaných orechov. Aby ich aspoň občas predchla vďačnosť za požehnané dary na našich stoloch. Aby vnímali krásu rozkvitnutých stromov, ako prísľubu budúcej úrody, neodolateľnú lúbeznosť mláďatiek domácich zvierat. Aby si mohli vziať do dlaní nádherné kačiatko, alebo pohladit' malé teliatko, ovečku či mačiatko. Aby mali možnosť sa niekedy zastaviť a žasnúť nad múdrosťou nášho Stvoriteľa v jeho stvoriteľskom diele, ktoré je nám dané na úžitok a krásu, ale ktorému sa mestskí a dnes už aj vidiecky človek vzdáľuje. Aby mali v úcte život v každej podobe a zodpovedne hodnotili skutky ľudí, ktorí svojimi rozhodnutiami ovplyvňujú život v našej krajine. Aj mne sa život mojich predkov niekedy zhusťuje len do spomienok na detstvo a z ich života niekedy ostáva len romantika. Iste bol život aj vtedy zložitý, ale mal jasnejšie hranice a skôr sa dalo rozpoznať dobro a zlo, ktoré sa jasnejšie vždy označilo. Starý spôsob života je už nenávratne stratený, ale odkaz pokory a úcty ku všetkým Božím darom a ich dôstojné prijímanie na každý deň, by sme si mali zachovať.

Danica Klincková

J. L. Hromádka: List zo Suez

Na sklonku roku 1928 sa Hromádka v zastúpení Akademickej YMKY vypravil do Indie na zasadanie Svetovej kresťanskej študentskej federácie. Cestou napísal pozoruhodný list, ktorý koloval medzi jeho priateľmi a aj dnes je pozoruhodný svojou aktuálnosťou. Prof. Hromádka (1889-1970) bol významným českým protestantským teológom. Aj za totality sa angažoval v medzinárodnom kresťanskom hnutí a mierových aktivitách)

Prechádzame bránou Orientu – Suezským prieplavom. Vedľa vedie upravená cesta a ešte bližšie železnica. Po oboch stranách sa línie piesočná púšť, len tu a tam oživená strážnymi domami. Musíme premýšľať o vplyve techniky a vedy, o tom, ako sa vytvárajú nové vzťahy medzi rasami a národmi. Podávame si dnes ruku s tým, čo bolo donedávna vzdialené a neznáme. Nadväzujeme styky duchovné, kultúrne, obchodné a politické. Podávajú si naozaj národy ruky? Necítite tlmený odpor proti bielej rase? Čo bude o 10, 20, 40 rokov? Čo znamená ruská revolúcia pre znepokojený ázijský a africký národ? A kde je vlastne naše miesto v tomto ohromnom, ešte len začínajúcom zápelení ľudstva? Tu na prahu Orientu máte dojem, že svetová vojna 1914-1918 bola len malou epizódou a predohrou k tomu, čo bude nasledovať či už krvavou alebo nekrvavou cestou. Uvedomme si, ako musíme svoje, domáce boje a záujmy zasadiť do vysokého rámca svetového, aby sme sa zúčastnili svetového duchovného diela, kultúrneho aj politického. Kde sú naše sympatie a nielen tie, ale kde máme priložiť ruku k dielu. Niet pochýb, že civilizačné dielo európskych a angloamerických národov vtláčilo svetu svoju pečať. Obdivujeme sa dôvtipu, obratnosti, vedeckej školenosti a technickému pokroku, v rámci ktorého sa vytvárajú putá medzi národmi. Ale zároveň sa pýtame, čo je motívom tohto zblížovania. Je to snaha pomôcť slabšiemu? Či túžba po nadvláde, hrabivosť, chtivosť peňazí? Vnímame misionárov, ktorí prenikajú na nové teritória. Ich obrovské problémy v mene lásky a viery v Pána Ježiša Krista. Ale koľkých sa ujímajú politické záujmy. Čo je dôsledkom ohromného civilizačného úsilia. Len obchod, nové nemoce, vyšší mravný život, priateľstvo? Veda a technika môžu priniesť veľkú pomoc, ale môžu sa stať aj prekliatím. Neďaleko odtiaľto je Jeruzalem, Golgota, Betlehem. Tam povstal muž, ktorého kráľovstvo nebolo z tohto sveta a ktorý umrel za všetky hriechy a viny ľudstva. Práve tu si jasne uvedomujem oprávnenosť toho, čo som doposiaľ len nemeselo doma hovoril, že nad všetkou kultúrou a civilizáciou sa musí týčiť zvrchované merítko Božej pravdy. Ježiš Kristus je nad politikou, obchodom, civilizáciou a kultúrou. Len vtedy možno svetu pomôcť, keď myseľ ľudská je podrobená tomu, ktorý prišiel na tento svet, aby ho vykúpil z biedy a nemoci, hriechu a viny, sebeckta a nelásky a aby ho učinil mies

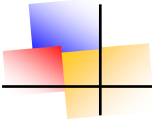

tom pravdy a lásky. Ináč sa každé úsilie ľudské dostane do služieb národného, triedneho a hospodárskeho sebecstva. Protesty, ktoré sa viac a viac ozývajú z Orientu, sú vážnym mementom všetkým cirkvám a štátom. A ešte na jednu vec chcem upozorniť: Svet sa stáva malým tiež v tom zmysle, že jednotlivé náboženstvá sa dostávajú do úzkeho kontaktu. Nepriateľstvo niekde mizne, aj keď napätie ostáva. Práve tu, kde sa stýka kresťanstvo, islam, hinduizmus, budhizmus, kde sa intenzívne hľadá dorozumenie. Badať aj ústup nepriateľstva medzi kresťanskými cirkvami. Rastúce napätie politické a zblížovanie náboženské. Podivná doba. Dvere sa otvárajú kresťanom aj tam, kde boli doposiaľ zavreté. Ale rastie aj nebezpečenstvo náboženskej miešanimy a ľahostajnosti. Znamená náboženské dorozumievanie silu, alebo slabosť? Kde je vedomie zvrchovanej pravdy, absolútnej pravdy, bez ktorého je všetko náboženstvo len

ornament, zábava a špás. Nevracia sa druhé storočie po Kristovi so svojím úskalím k synkretickej beztvárnosti? Tu na prahu Orientu si kreslím Kristovu tvár a postavu. „Ježiš Kristus včera aj dnes, ten istý je aj na veky.“ Je to pravda? Verím, že je to pravda. Ale aké skúšky musí táto viera podstúpiť. Nejde predsa len o otázky malého krúžku, ale o otázky celého sveta.

Váš J. L. Hromádka, na palube Indrapoery v Suezskom kanáli
14.11.1928

Skrátila Danica Klincková

Zo sveta

Barroso sa zastával pápeža

Predseda Európskej komisie José Manuel Barroso poskytol v septembri novinám Welt am Sonntag, v ktorom sa ako jeden z mála európskych vodcov zastal pápeža po jeho prednáške na univerzite v Regensburgu.

„Zauťočiť na pápeža, pretože vo svojom príhovore citoval historický dokument, je neprijateľné,“ povedal Barroso a pokračoval: „Bol som sklamaný, že už nemáme európskych vodcov, ktorí by povedali: „Prírodzene, pápež má právo vyjadriť svoje názory. Problémom nie sú jeho vyjadrenia, ale reakcie extrémistov“.

V reakcii na stredoveký citát bolo vo svete zapálených 15 kresťanských kostolov, väčšinou nie katolíckych.

Francúzsko: návrat ku kresťanským koreňom

Francúzsky minister vnútra a pravicový kandidát na úrad prezidenta Nicolas Sarkozy predniesol v októbri pred svojimi voličmi v Périgueux zásadný prejav, v ktorom kritizoval odklon západnej spoločnosti od jej kresťanských koreňov. Kritizoval tiež diktatúru politickej korektnosti a národný masochizmus, ktorým krajina zrádza seba samotnú.

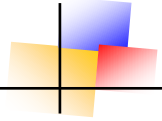
Ďalej bez výslovnej zmienky uviedol tiež kauzu profesora Redekera, ktorý po kritike islamu prišiel o miesto a ocitol sa v ohrození života. „Sloboda slova a sloboda svedomia sú opäť ohrozované fanatizmom a extrémizmom. Iný názor nikdy neospravedlňuje vyhrážanie sa smrťou.

Moslimovia v Česku žiadajú väčšie práva

Moslimovia v Česku chcú vyučovať islam v školách, zakladať cirkevné školy, posilať duchovných do armády a väznic a konať cirkevné sobáše. Ústredie moslimských obcí požiadalo o udelenie výnimky, ktorá by im tieto činnosti umožnila, a tiež im zaistila financovanie troch duchovných zo štátneho rozpočtu. Ich žiadosť však nebola nateraz odsúhlasená. Českí moslimovia nespĺňajú dve základné podmienky – ich spoločnosť nie je v ČR registrovaná desať rokov a nemôže sa preukázať desiatimi tisícmi podpisov veriach. Vo vyjadrení ministra spravodlivosti k tejto žiadosti sa uvádzajú bezpečnostné riziká, ktoré súvisia s nejednotným výkladom islamu. Svoj nesúhlas vyslovili aj tajné služby.

BRÁNA 2006/11

Vybrala ses. Z. Havrilová

Prečo ofialovela Betkina modlitba

Veru, aj modlitba môže byť fialová. Stalo sa to Betke, keď si raz porezala prštek. Vedela, že nemôže rezať chlebič sama, no chcela dokázať, že ona je už veľká. Zobrala nožík, rúčka sa jej pošmykla a zarezala si do pršteka. Hanbila sa však povedať, čo sa stalo a zabalila si prštek do servítky.

Mamka videla červenú škvŕnu na servítkke, ale čakala, čo Betka povie. Betka však mlčala a tvárila sa, že sa nič nestalo.

O chvíľku povedala mamka Betke: „Dcéčka, keby si sa teraz pomodlila, tvoja modlitba by bola určite fialová.“ A hneď to Betke vysvetlila: „Pamätáš sa, keď si maľovala vodovými farbami obrázkov? Šatôčky princeznej sa ti zdali málo červené. Chcela si ich opraviť. Nemala si však na štetci červenú, ale modrú farbu. Keď sa zmiešali červená a modrá farba, šatôčky boli nakoniec fialové.“

Betka udivene čakala, ako to mamka ešte vysvetlí: „To isté sa stalo aj teraz. Hanbila si sa priznať, že si urobila chybu. Červenú krvičku si zakryla servítkou, aby si vyzerala ako dobré a poslušné dievčatko. Čisté a nevinné ako biely obláčik na nebi. A tak je teraz tvoja dušička fialová a taká by bola v tejto chvíli aj tvoja modlitba.“

Betka sa zamyslela a potom sa opýtala mamky, čo má urobiť, aby sa to zmenilo. „Odpoveď je veľmi ľahká,“ povedala mamka, „Pomodli sa. Povedz, že vieš, že si urobila chybu - popros o odpustenie a o pomoc Pána Ježiša. Aby si vždy dokázala hovoriť pravdu. Klamstvo je naozaj veľmi škaredé.“

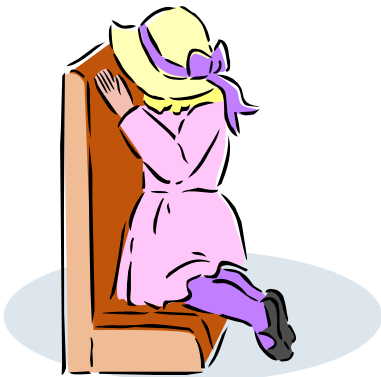
Keď sa Betka takto pomodlila, odrazu jej bolo veľmi ľahko. A ľahko bolo aj Betkinej modlitbe. Ved' keby do neba letela fialová, všetci by vedeli, že Betka nehovorí pravdu.

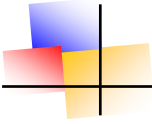
No zlé je aj, keď do neba letí červená.

Rozprávku o tom, ako bola Kubkova modlitba stále červená, si povieme na budúce.

Jedno ma ale trápi, milé deti. Naša - vaša nástenka je stále prázdna. Prečo? Ved' vy všetky máte šikovné rúčky a dobré mamky. Nájdem na nástenke odpoveď?

teta Kamila

Organizačné informácie

Pravidelné stretnutia:

- ❖ **Nácvik chvál:** v nedeľu o 8.30 hod. v modlitebni (vedie J. Havrila)
- ❖ **Modlitebná chvíľa:** v nedeľu o 9.30 hod. v modlitebni
- ❖ **Program pre deti** je každú nedeľu:
 - dorast: od 9.30 do 10.00 hod.
 - besiedka: od 10.25 do 11.00 hod.
- ❖ **Besiedka – nácvik spevu:** v nedeľu od 11.00 do 11.20 hod.
(program pre deti a nácvik chvál počas letných prázdnin nebudú)

Kto potrebuje službu autom, nech sa obráti na brata kazateľa.

Kazateľ je k dispozícii k pastoračným rozhovorom v každom čase.

Kontakty : kancelária zboru: 055/62 254 24; kaz. P. Halža 0907 - 927590

Jubilanti: Lišková O.
Gubeková M.

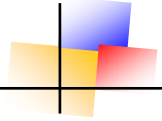
Služba pri ozvučení: Ján Havrila

Služba prekladu kázne: Daniel Liška

Modlitebné podnety:

- Za duchovnú jednotu v zbore
- Za vzájomnú úctu a rešpekt jeden k druhému
- Za poznanie Božej cesty pre zbor
- Za program v mesiaci
- Za chorých a starších bratov a sestry
- Za všetky zložky v zbore
- Za doriešenie projektu Bardejovská

Staršovstvo informuje

- Pozemok na Bardejovskej ul. je stále blokovaný vzneseným reštitučným nárokom Rádu dominikánov. Konvent Rádu nepristúpil na spoločný návrh nášho a reformovaného zboru na odstúpenie od nároku v prípade tohto pozemku.
- Rada CB uvažuje o zmene štruktúry vedenia, s novo definovanou funkciou Kancelára Rady. Staršovstvá všetkých zborov sa majú k návrhu vyjadriť.
- Do zborovej knižnice bola zakúpená kniha História Biblie od Slovenskej biblickej spoločnosti.
- Plán návštev nášho zboru: Pierre van Vuuren (január), Peter Prištiak (február), Tibor Máhrik (13.3.), Jozef Fábik + kaliňovský zbor (apríl).
- Výročná členská schôdza by sa mala uskutočniť 4.3.2007. Prosíme pracovníkov zodpovedných za jednotlivé činnosti, aby pamätali na včasnú prípravu správ.
- 12.-13.1. sa v Žiline uskutoční stretnutie pracovníkov s mládežou a dorastom.

Zborové listy vydáva Zbor Cirkvi bratskej, Kováčska 31, Košice.
Len pre vnútornú potrebu.

Uzavierka nasledujúceho čísla je v pondelok 22.1. 2007 - schránka na chodbe.

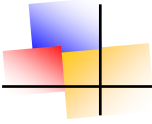
Vopred ďakujeme za príspevky.

Redakcia: br. kaz. Halža, D. Klincková, M. Motýľ, E. Straka, I. Žežula, B. Halžová.

Detská stránka: B. Havrilová, jazyková úprava: M. Bielik

Grafická úprava: J. Kutlíková

Web: <http://www.cb.sk>

Program na mesiac január

1.	Po	10. 00 Bohoslužba /kaz. P. Halža/
2.	Ut	
3.	St	18. 00 Mládež
4.	Št	18. 00 Biblická hodina /kaz. P. Halža/
5.	Pi	17. 00 Dorast
7.	Ne	9. 30 Modlitby /I. Žežula/; 10. 00 Bohoslužba /Pierr Vuuren/; 18. 00 Začiatok mod. týždňa
8.	Po	18. 00 Modlitebný al. týždeň v Ref.
9.	Ut	18. 00 Modlitebný al. týždeň v ECAV
10.	St	18. 00 Modlitebný al. týždeň v CB
11.	Št	18. 00 Modlitebný al. týždeň v AC
12.	Pi	18. 00 Modlitebný al. týždeň v BJB 15. 00 Náboženstvo
13.	So	18. 00 Mestská mládež v KC AC
14.	Ne	9. 30 Modlitby /M. Jaško /; 10. 00 Bohoslužba /kaz. P. Halža/; 16. 30 Stretnutie rodín
15.	Po	
16.	Ut	
17.	St	15. 00 Klub /M. Baranová/; 18. 00 Mládež
18.	Št	18. 00 Biblická hodina /kaz. P. Halža/
19.	Pi	17. 00 Dorast
21.	Ne	9. 30 Modlitby /M.Havrila /; 10. 00 Bohoslužba /kaz. P. Halža/; 18. 00 Stretnutie skupín zboru
22.	Po	17. 00 Staršovstvo
23.	Ut	
24.	St	15. 00 Klub /M. Baranová/; 18. 00 Mládež
25.	Št	18. 00 Biblická hodina /kaz. P. Halža/
26.	Pi	15. 00 Náboženstvo; 17. 00 Dorast
28.	Ne	9. 30 Modlitby /F.Kaleja/; 10. 00 /Svedectva zo života viery 18. 00 Michal'any
30.	Ut	
31.	St	15. 00 Klub /M. Baranová/; 18. 00 Mládež

Zmena programu vyhradená.